

valamit hallok harangozni
mintha a fülemben ülne a nagyharang
a tér körülöttem valóban tér
az ágy lelóg a hatodikról

s a lábam

a költő éjfélkor verset ír
versre ébred a hajnal
érzi a kávé és könyv szagát
hallja a tapsot félálomban

a fülem cseng

jó hírt hallok a könyvhéten
elkelt egy szálíg a kötet
görnyedek hazafelé szatyor alatt
húzzák kék arcú ezresek

kezem már zsibbad
a költő hajnaltól reggelig
a költő álmában verset ír
a költő költ piros ruhák
a réten vérző pipacsok

kati még mellettem szuszog

valós vagy vélt kéj a kávé
altat vagy ébreszt nem tudom
hát takaró nélkül fordulok

kati győzköd magamat győzködöm

az unió nem ér meg felkelést

körülvesznek még élő barátok
kezükben kék könyv mélykék
szemükben a fény meleg sugár
és fényemberke vagyok

a sarki jég rámfagyott

üvegöld rétegek alatt
virágporból dínócsontok
palában szénben rostos levél
szemem égő borostyán

s benne a légy

a harangszó elmarad másodpercek
álmomba táncol minden halott
költöző madarak temető felett
mentő sívít sívár a regg

lelkem az ördögnek se kell

zsibbadt az agy gerinc a láb
a párna izzad s könnyeket
szomjas szegény megissza
sötét üreg az árvák szeme

az álom elborít merül

álmodtam-e a valós éjszakát
versemet olvassa fel valaki
és hallani vélem hangomat
ismét perel a nagyharang

vasárnap könyvhét hangyaboly